

ПЪРВЪ ВЕЧЕРЕШЪ РАЗГОВОРЪ.

ЗА ДЪЛЖНОСТИ-ТЫ, КОИТО ИМАМЕ КЪМЪ СЕБЪ СИ.

Дѣца, добрый старецъ Андрей желае да ся научи какъ правѣж, та сжмъ въ всичкый ми животъ и дори до тѣж минутж, всякога веселъ, или поне благодаренъ отъ себе си и счастіе-то си; може, искате и вы да чюете? «А! искаме, искаме! бащице, искаме!» извыкахж всички-ты въ единъ гласъ, съ възгране сърдечно отъ радость. Тогава старецъ-тъ продлъжи.

Нѣмамъ вече много время да живѣѣж, любезни мои дѣца, или ако и да поживѣѣж още нѣколко годинъ, но не щж бждж всякога при васъ; защото и вы не щете стоите за всякога тука. Слѣдъ малко годинъ, може, щете ся пръснете единъ тукъ, а другъ тамъ. Тогава не щете имате чюждо ржководство, и ако не бждете смыслены и добры, щете станете сами причина на несчастіе-то си. Щете ся поболите, или щете осиромашѣете, или щете станете ненавидимы отъ чловѣци-ты: съ одно слово, щете живѣете неблагодарны. Тогава всяко добро отъ тойзи свѣтъ за кожж ви е ползж?

Знаете, колко вы обычямъ. Ако бы да знаж, когато щж умирамъ, че щете си станете сами причина на несчастіе то, при възглавье-то на смърть-